

می‌شود تا تورهای درخواست‌گیری و توزیعی به تدریج به تعویق افتاده و در نهایت، قطع توزیع دارو می‌شود. هر شرکت پخش در تهران تقریباً به ۲۲۵۰ داروخانه و مرکز درمانی سرویس می‌دهد که ماهانه تقریباً ۳ بار از آنان درخواست می‌گیرد و ۳ بار برای آن‌ها دارو ارسال می‌کند و در شهرستان نیز ماهانه ۴ بار عمل درخواست‌گیری و توزیع دارو تکرار می‌شود. به علاوه، داروهای یخچالی و بیولوژیک که اغلب با کامیون‌ها و وانت‌های یخچال‌دار توزیع می‌شوند، به این تعداد افزوده می‌گردند. بنابراین، به خاطر بیماری‌رانی که نیاز به دارو دارند و دارورسانی

■ بنزین و توزیع دارو

جناب آقای دکتر فرهاد ایزدیار در نامه‌ای برای ماهنامه دارویی رازی چنین می‌نویسد:

«... ساختار شرکت‌های توزیعی به گونه‌ای است که فروشندگان با وسایل نقلیه به داروخانه‌ها و مراکز درمانی مراجعه می‌کنند، درخواست می‌گیرند به شرکت پخش می‌روند، درخواست‌ها برای انبار شرکت پخش ارسال می‌گردد و دارو توسط کامیون، وانت، وانت یخچال‌دار و غیره به داروخانه‌ها یا مراکز درمانی فرستاده می‌شوند. در نظر نگرفتن سهمیه سوخت برای شرکت‌های توزیعی دارو باعث

منظم باید سهمیه بسیار بیشتری برای شرکت‌های توزیع‌کنندگان دارو در نظر گرفت...».

■ میثاق ماهانه

جناب آقای دکتر م.ز. از یک کارخانه داروسازی در مورد میثاق کارخانجات داروسازی برای قطع یا کاهش تمهیدات فروش و تسهیلات نوشته‌اند: «... بسیاری از دست‌اندرکاران مدیریت کارخانه‌ها می‌دانند که این جنگ قیمت از هر لحاظ به ضرر کارخانه‌ها می‌باشد. قیمت دارو در ایران در حداقل است. من دکتری هستم که در صنعت کار می‌کنم و از قیمت تمام شده بسیاری از داروها اطلاع دارم مگر قیمت تمام شده آنتی‌بیوتیک‌ها چه میزان است که یک کارخانه برای آنتی‌بیوتیک‌های خود ۱۵ درصد و یک‌ساله (یعنی در حدود ۲۷ درصد) تمهید قرار می‌دهد. آیا ۷۳ درصد قیمت دارو می‌تواند با قیمت تمام شده یک دارو برابر باشد، به صراحت باید گفت خیر. یا باید دارو به لحاظ مواد موثره و میزان آن بررسی گردد و یا این که این گونه کارخانه‌ها متعلق به بخش خصوصی نیستند و فقط می‌خواهند فروش خوبی نشان دهند و به ضرر کارخانه فکر نمی‌کنند...».

■ داروهای جدید

جناب آقای دکتر دهقانیان در مورد داروهای جدید می‌نویسند:

«... هر روز بیش از پیش داروهای قدیمی با نام براند - ژنریک وارد داروخانه می‌شوند که قیمت آن‌ها با هم متفاوت است و در فهرست داروهایی که شرکت‌های بیمه هزینه آن را تقبل می‌کنند، موجود نیست. این امر از یک طرف باعث سردرگمی کارکنان داروخانه و از طرف دیگر، درگیری بیماران با کارکنان داروخانه می‌شود. آیا در تمام کشورهای دیگر هم بیمه‌ها این گونه عمل می‌کنند؟ چرا ما باید هر روز پاسخ‌گوی مساله‌ای باشیم که اصلاً به ما ربطی ندارد؟ چرا بیمه‌ها مانند بسیاری از شرکت‌های بیمه در دنیا یک قیمت میانگین برای یک دارو تدارک نمی‌بینند یا روش دیگری برای این کار اتخاذ کنند تا این مشکلات زودتر حل شود. ما در داروخانه مشکلات خاص خود را داریم و دیگر نباید به خاطر بیمه با مردم درگیر شویم. تاکنون فقط مشکل تاخیر پرداخت بیمه را داشتیم که آن یکی حل نشده، این معضل نیز به آن اضافه گردیده است. پس شرکت‌های بیمه چه زمانی می‌خواهند به وظایف و تعهدات خود عمل کنند...».

